

Odată cu trecerea satului Veseud la comuna Slimnic în 1968 s-a înființat **Oficiul Poștal** în Veseud, la domiciliul lui Ilie Cosman – d. (nr. 79 – în prezent fam. Cismaș), care a devenit angajatul poștei. Aici s-a mutat și telefonul pentru sat. În această perioadă transportul zilnic al trimerilor poștale de la Slimnic și invers (din Veseud la Slimnic) îl făcea Valer Popența cu șareta. Acesta efectua și distribuirea în sat. De aceea a insistat la Oficiul Slimnic să preia în întregime activitatea poștală. În acest fel Oficiul Poștal s-a mutat la Valer Popența (nr. 117).

Din 1973 până în 1988 Oficiul Poștal a funcționat la Dumitru Frățilă – d. (nr. 182), care a devenit angajat al poștei. Tot aici a fost mutat și postul telefonic pentru sat. Câțiva ani Dumitru Frățilă mergea zilnic cu șareta la Slimnic, unde ducea și respectiv aducea trimerile poștale. De prin anul 1975 transportul poștal spre și dinspre Veseud se face cu mașina poștei.

Din anul 1988 activitatea poștală la Veseud a preluat-o Dorel Frățilă (nr. 84) de la tatăl său, Dumitru Frățilă, care a ieșit la pensie. Dorel Frățilă desfășoară această activitate și în prezent.

3.7. Aparatul de radio și televizorul în satul Veseud

Din ceea ce spun cei mai vârstnici, **primul aparat de radio cu baterii din sat l-au avut învățătorii Oancea în anul 1941**. La acea vreme, posibilitatea de ascultare a unui aparat de radio era o minune. Oancea a locuit inițial în fosta clădire a primăriei, iar apoi în casa parohială a Bisericii evanghelice. Când erau evenimente mai importante și se prezentau la radio, învățătorul scotea aparatul din casă, iar oamenii ascultau uimiți vești de la București.

Marius Oancea își amintește: „*Primul aparat de radio marca „Telefunken” l-au cumpărat și l-au adus în sat părinții mei în aprilie 1941, prețul – după spusele tatălui meu – fiind echivalent cu prețul unei vaci bune de lapte. Aparatul funcționa cu curent continuu de 110V, fiind necesare 25 baterii de 4,5V legate în serie, era foarte bun și puternic. Tata îl scotea pe terasa casei în care locuiam (la fosta primărie) și curtea se umplea de săteni ca să asculte muzica și mai ales știrile despre mersul războiului. Parcă aud și acum înjurăturile și văd pumnii strânși ai bătrânilor care aveau feciorii pe front, când se vorbea la radio despre Hitler și victoriile lui sau despre Stalin – „Diavolul Roșu” al bolșevicilor, despre bombardamentele din București sau Ploiești și despre*

speranța că vor veni anglo-americanii să-i căsăpească și pe fasciști și pe bolșevici, să ne scape de război și să fie iar pace în lume.”

Mai târziu (1950-1952) și-au procurat aparate de radio preotul Ioan Popoviciu, Samoilă Flutur – d. (nr. 148) și Hantz Hertel – d. (nr. 107). Flutur avea radio cu baterii, iar Hertel avea aparat de radio cu galene, care se asculta numai la căști. Hantz Hertel, deși nu avea nici o meserie, a învățat singur să repare ceasuri și tot felul de aparate. Din 1958 și-a procurat aparat de radio cu baterii și primarul de atunci, Octavian Cosman (nr. 139).

După introducerea curentului electric în sat (1959) sătenii au început pe rând să-și cumpere aparate de radio, iar în câțiva ani majoritatea s-au dotat cu aceste aparate. Mai târziu, după 1970, inclusiv navetiștii ascultau radioul în autobuz până la Sibiu.

Televizorul a apărut în sat mult mai târziu. Să nu uităm că în România s-au produs primele televizoare alb-negru abia în februarie 1968, iar turnul de televiziune din București al Televiziunii Publice a fost dat în folosință în decembrie 1968. Primele televizoare alb-negru au apărut în Veseud după 1970, iar până în 1989 au avut televizoare majoritatea familiilor. După 1989, procurarea de televizoare, inclusiv color, a devenit o problemă simplă.

3.8. Transportul persoanelor și al mărfurilor

Timp de două milenii, sătenii s-au deplasat pe jos, călare, cu carul sau căruța. Nobilii din sat s-au deplasat cu caleașca trasă de cai și pe raza localității, dar și în exterior, pe distanțe mai mari. Pentru valorificare, produsele erau duse la piață pe jos, iar mai târziu cu carul sau căruța.

Un pas important s-a făcut la sfârșitul secolului al XIX-lea, când a apărut calea ferată. După o deplasare de 6 km pe jos, călare, cu carul căruța sau caleașca, sătenii puteau ajunge la distanțe mai mari cu trenul, de la Halta Veseud.

Marius Oancea își amintește cum era în perioada 1938-1952: *„Mijloace mecanizate de transport între Veseud și alte localități nu erau. Dacă o dată sau de două ori pe an apărea în sat, pe timp uscat când nu era noroi, vreun automobil sau tractor, evenimentul era considerat extraordinar și toți copiii satului nu se mai despărțeau de el și-l urmăreau în fugă kilometri întregi pe drumurile satului.”*